

5 Ore, fordi man fandt, at 5 Ore var nemmere for Beregningen end 4 Ø. Det er alle de Forhøielser, der findes. Det viser sig altsaa, at det, der blev paaberaabt til Begrundelse af Afgjørelsen, nemlig, at Havne- og Brotarten var forhøiet, forholdes sig aldeles ikke faaledes. Dervaa blev der ogsaa under Forhandlingerne i det andet Thing gjort opmærksom af Folkethingsmanden for Helsingør (Thomsen) — hvem jeg paa Korsørs Begne ikke kan være noksom taknemmelig for den Dygtighed og Ihærdighed, hvormed han har været taget og forsøgt at sætte igjennem det, som han anser for retfærdigt — ligesom ogsaa den høitagede Indenrigsminister aldeles bestemt udtalte, at der ikke var fket nogen Forhøielse. Ikke desto mindre blev man, da man engang var kommen ind derpaa, ved det, der var fremhævet, og vedtog altsaa Forslaget, som det her foreligger. Men herved kommer der en anden Mærkelighed frem. Jeg berørte her, at det var forbundet med særlig Vanskelighed at udfinde, hvor store Indtægterne vare. Det var forbundet med de samme Vanskeligheder for begge Havne, forsaavidt angik de to Aar, for hvilke Dplysninger habdes. Den samme Vanskelighed var ogsaa til Stede for Korsør for de sidstlige Aar. Underledes stillede det sig derimod for Nyborg. Indtil 1ste April 1880 oppebar Nyborg nemlig ikke Bropenge efter den Mængde Varer, som gik over Bolværket med Posskibene mellem Korsør og Nyborg; Nyborg Havn havde et saft aarligt Beløb af 3,200 Kr. Nu vil man let se, at naar man vilde tage de sex Aar for Nyborg — for de tre Aar i Gjennemsnit 5,336 Kr. og for de tre foregaaende Aar 3,200 Kr. aarlig — vilde man komme adskilligt ned under 5,000 Kr. Jeg anfører dette ingenlunde, fordi jeg i mindste Maade misunder Nyborg Havn de 5,000 Kr., tværtimod — jeg mener, Nyborg har faaet for lidt, den skulde have mere, men den skulde være stabsløs, den skulde i hvert Fald have 5,336 Kr. Jeg anfører dette kun for at gjøre opmærksom paa den mærkværdige Forskjel, der er ved Behandlingen af de to Havne. For Nyborg Havns Vedkommende tilstaa man 5,000 Kr. paa Grundlag af Gjennemsnittet for de tre sidste Aar, uagtet det er givet at tager man de tre foregaaende Aar med, kommer man betydelig lavere. For Korsørs Havns Vedkommende anser man derimod ikke det Gjennemsnit, man har faaet for de tre Aar, at være tilstrækkeligt paa Grund af den blotte Mulighed af, at Gjennemsnittet for de sex Aar kan give et lavere Resultat. Naturligvis burde de to Havne været stillede ens i saa Henseende. Dette er den ene

Hovedmærkelighed med Hensyn til denne Sag, nemlig den forskjelligartede Afgjørelsesmaade, som jo aabenbart ikke kan siges at være retfærdig. Den anden er den — jeg kan ikke sige Andet — den Løshed, som ligger til Grund med Hensyn til Dplysningen af de Data, hvorpaa denne Afgjørelse er bygget. Dette falder paa Ordføreren i det andet Thing. Naturligvis har han ikke kjendt Havne- og Brotarterne, og de have heller ikke været kjendte i Udvalget, men Ordføreren burde have kjendt dem, naar han vilde have Noget bygget paa dem. Det maa jo dog altid være en Forudsætning, man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at naar nogen Rigsdagsmand enten i det ene eller det andet Thing vil søge at formaa Thinget til at træffe en eller anden Afgjørelse i en Sag, og han paaberaaber sig visse faktiske Omstændigheder, at de øvrige Medlemmer af vedkommende Thing da kunne stole paa Rigtigheden af disse faktiske Omstændigheder, uden at de skulle søge nærmere Dplysning derom. Saa meget mere maa man kunne forlange dette af en Ordfører, der staar og taler paa Udvalgets Begne. Og det er i de foreliggende Tilfælde alene Ordføreren, paa hvem den begaaede Feil falder. I Udvalget har man ikke kjendt Taxterne, men ganske stølet paa hans Ord. Jeg skal tillade mig at oplæse nogle ganske faa Linier, som ere blevne udtalte i det andet Thing af Folkethingsmanden for Helsingør. De findes i Folkethingstidenden. Sp. 2020 de 7 første Linier og lyde faaledes: „Jeg skal dertil sige, at under Udvalgets Forhandlinger saaldt der fra Flertallet, særlig fra Ordføreren, Udtalelser, som gjorde det Indtryk paa mig, at man vidste, at Taxterne for Korsørs Vedkommende vare blevne forhøiede ved Revisionen af 1ste April 1880.“ Det viser sig altsaa, at det er netop Ordføreren, som alt under Forhandlingerne i Udvalget har sagt, at Taxterne ere blevne forhøiede; han har derved faaet det andet Things Flertal med sig. Senere har han saa under Forhandlingerne i Salen paa Udvalgets Begne som Ordfører aldeles bestemt sagt det Samme, endog saa bestemt, at han paa denne sin Forestilling om Taxterne har ment at kunne udtale en Dabel overfor den høitæredede Indenrigsministers Forhold, dengang den nye Taxt blev vedtagen. Dette er jo i højeste Grad mærkeligt. Han kunde med Letthed have skaffet sig at vide, hvorledes Taxterne vare. Han kunde være gaaet samme Vej som Folkethingsmanden for Helsingør, idet denne efter Forhandlingerne i Udvalget, men inden Forhandlingerne i Salen, henvendte sig til Indenrigsministeriet og fik de for-